

ΓΥΡΩ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΕΡΩΤΑΣ

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ ΣΤΟΝ ΑΛΦΡΕΔΟ ΜΥΣΣΕ

Hέπιστολές αυτές έστάλησαν άπό τή Γαλλίδα συγγραφέα Γεωργία Σάνδη άπό τή Βενετία στό Παρίσι, στόν ποιητή 'Αλφρέδο Μυσσέ, τόν διπού μάγαντον και τού όποιου, κατά τά τελευταία χρόνια τής ζωῆς του, ή ίνγεια είχε κλωνισθή σοβαρά άπό τό πιοτό. Ό μεγάλος αυτός έρωτικός δεσμός τών δύο περιφέρων οιγγωφέων, πού άφησε έποχη στήν ιστορία τών μεγάλων έρωτων, μετεβλήθη, μέ τό πιοτό του χρόνου, σε μιά στενή και άνωτερη φιλία, σε μιά άλλητη ένωσι φιλίων, όμοια τής δύοις πολὺ σπάνια γνώμων ο κόσμος. Ιδού η περιπλέκτες έπιστολές τής Σάνδης.

Βενετία, 20 Απριλίου 1834

Μικρέ μου άγγελε,

Είχα όχτα όλόκληρες ήμέρες νά λάθω γράμμα σου... Πόσο ήσουνα κακός νά μ' αφήσης έτσι τόσο καιρό! Βρισκόμουν διαρκώς σε μιά φριχτή, σε μιά θανατερή άγωνία κι' έβαζα κάθε τοσο μέ τό νοῦ μου, τίς πιό θλιβερές, τίς πιό μαυρες σκέψεις... Έγώ άποφάσισα νά μεινω άκόμα δυσ μήνες έδω... Μέ τραβάει τοσο πολὺ άκόμα ή Βενετία!...

'Αν ήξερα πώς μπορούσες και σύ νά ζήσης έδω, δέν θά έργομουνα πάρα πολὺ σπάνια στό Παρίσι, πού δέν είνε γιά μένα παρά ή πόλις πού ζήσεις έ σ ύ...

Έδω ζω διαρκώς μέ τή σκέψη σου και μέ τήν έλπιδα πώς σε λίγο θάρθω και πάλι κοντά σου, μικρέ μου 'Αλφρέδε... 'Η τελευταία σου έπιστολή πού έλαβα χθές τό βράδυ, ήτανε πολύ μελαγχολική, μικρέ μου άγγελε! Γιατί; Γιά μένα έθεσα, μέ τά γλυκά σου λόγια πού μού γράφεις, ήτανε μιά ύπερτατη εύτυχία, γιατί μέσα σε κάθε φράσι, έβλεπα δηλη τή μεγάλη σου ψυχή...

Ναί.. ναί! Έγώ δέν έχω κανένα παράπονο...

Είσαι πάντα γιά μένα ό μικρός 'Αλφρέδος, ό τρυφερός, ό καλός, ό αιώνιος έραστής και φίλος. Και δι, τι κι' άν σκέπτεσαι γιά μένα — και δέν μού τό γράφεις — μού είνε άδιάφορο, άφου δέρω πειά, άφου νοιώθω, πώς έχω δική μου τήν καρδιά σου, τήν ψυχή σου... τή μεγάλη ψυχή σου...

'Αλήθεια, τί άλλο περισσότερο μπορώ νά ζήτησω στόν κόσμο αύτό ;

Έκείνο όμως πού μού έκανε πολύ κακό γλυκέ μου φίλε, είνε δι, τι κι' άν σκέπτεσαι ώ από μερικούς γνωστούς μας πού ήρθανε έδω άπό τό Παρίσι, δέν προσέχεις καθόλου τήν ύγεια σου...

Μού λένε πώς έκτιθεσαι διαρκώς, κυνηγώντας δλες τίς ήδυνές τής ζωῆς, και δέν λουζάνεις καμμιά προφύλαξι. Σέ παρακαλῶ, σέ ίκετεύω, 'Αλφρέδε, πέφτω στά γόνυτά σου... Μή φθείρεις έτσι άσυλλόγιστα τό σώμα σου στίς άπολαύσεις... Πρόσεξε τόν έσαυτό σου, τήν ύγεια σου... Μή πίνεις πειά κρασί... Μή τρέχεις πίσω άπ' τίς γυναίκες... Σκέψου και λίγο τόν έσαυτό σου, τό έργυν σου, τή δόξα σου..

Γιά νά μή πάθη τίποτα ή ίνγεια σου, αίσιε φίλε τής ζωῆς μου, ήδη ήμουνα, διατεθειμένη νά σου προσφέρω ό, τι πειά πολύτιμο έχω, τό αίμα μου, τό φῶς τών ματιών μου...

—Τί λές; Δέν έχω αύτό τό δικαίωμα;... Δέν μού στήνει και μένα κάτι άπ' τό σώμα σου, άπ' τό έσαυτό σου;...

Ναί, τό έρω, άγαπας και σύ, δπως κι' έγώ δλες τίς τρελλές χαρές τής ζωῆς, τίς ήδυνές, τίς μεγάλες στιγμές τών άπολαύσεων...

Τίς πρώτες ήμέρες τού μεγάλου έρωτός μας, δέν σου τό κρύθω πώς σε ζήλευα, σε ζήλευα φθερά, άφάνταστα, θασανιστικά... Ζήλευα κάθε χαρά πού ζητούσες νά βρής μακριά άπό μένα και πού δέν μπυρούσα νά στήν προσφέρω έγω.

Μά τώρα σχι! Δέν ζηλεύω πειά τίς χαρές σου, τίς μικρές εύτυχίες σου... Πνίγομαι ίδως, σπαράζω, άγωνιώ, μόνο μέ τή σκέψη, δι, ή συχνές, ή καθημερινές διασκέδασεις, τά ζενύχτια, ή γυναίκες, τό κρασί, δι' αύτά μπορούν μιά μέρα νά σε καταβάλουν, νά σε γονατίσουν, νά σου κλονίσουν τήν ύγεια άνεπανόρθωτα.

Μαζύ μέ τό γράμμα μου αύτό, σου στέλνω και τό βιβλίο μου, τήν «Ιντιάνα» πού μού ζήτησες. Στείλε μου και σύ δι, τι τε-

λευταίο έγραφες...

"Όσο για χρήματα μή μού στείλης. Δέν έχω άνάγκη, ξόδεψε τα στις διασκευασεις σου, στά γλέντια σου, προσέχοντας διώρου πάντα και τή ζωή σου. Έγώ έδω τά περνώ καλά, άνετα. Αν είχα περισσότερα χρήματα, δέν θά τά χρησιμοποιούσα, παρά μονο γιά ν' άγορασω περιττές τουαλέττες, ή άλλα πράγματα, πού τώρα, χωρίς έσενα, δέν μού κάνουν καμμιά άπολύτως εύχαριστησι...

Μαζύ σου μπυρώ νά ξανακάμω δλες τίς πρώτες τρέλλες μου... Μόνη μου ίδως δέν έχω διάθεσι γιά τίποτα.. μά γιά τίποτα.. Περιμένω γράμμα σου, μικρέ μου άγγελε. Γρήγορα ίδως, πολὺ γρήγορα...

'Απ' τή στιγμή πού θά σου στείλω αύτό τό γράμμα, δλες ή στιγμές πού θά περιμένω τό δικό σου, θάνε στιγμές φριχτής άγωνίας...

Χαῖρε ΓΕΩΡΓΙΑ

* * *

Βενετία, 12 Μαΐου 1834

"Οχι, οχι, μικρό μου, άγαπημένο μου πατέρι. "Επρεπε νά μού γράψης πολλά, πολύ περισσότερα, απ' δσα μού έγραφες στό τελευταίο σου γράμμα, πού τό κρατώ άκόμα στά χέρια μου.

'Εκείνο ίδως πού μέ κάνει νά ξεχνάω αύτό τό παράπονό μου, είνε πώς πλησιάζει ο καιρός νά ξαναγυρίσω στό Γιαρίσι.

"Ω! οι εύτυχία!.. Τί άνυπολόγιστη, τί ύπερτατη χαρά!.. Τί ίδανική, τί θεία πού έκείνη πού θά σε ξανασφίξω στήν άγκαλιά μου... Κλείνω τά μάτια μου και τό σκέπτοια, και ριγώ και φρίτω, και μεθώ...

Δέν μού γράφεις ίδως τίποτα γιά τήν ύγειά σου... άν τήν προσέχης, άν μετρίασες τά ζενύχτια, τά γλέντια, τό κρασί.

Χθές τό βράδυ, πρίν λάθω τό γράμμα σου, ήμουν θλιμμένη, μελαγχολική. Σήμερα, μέ τήν έπιστολή σου αύτή, γελώ, πηδώνω, ξαναζώ παιδικές στιγμές... Και δέν μπορώ ούτε νά θυμηθώ, ούτε έξηγήσω τόν πόνο μου, τήν μελαγχολία μου, τής χθεσινής νύχτας.

"Ω! άγαπα με' 'Αλφρέδε... άγαπα με δσο έγω — άφου τό έρω πώς δέν μπορείς νά μ' άγαπησης περισσότερο... 'Άγαπα με!...

'Άγαπα με, γιατί είμαι δική σου... άλοτέλα δική σου... γιατί τήν καρδιά μου, τήν ψυχή μου, τίς κρατείς έσύ, και μόνον έσύ, στά χέρια σου...

Χαῖρε ΓΕΩΡΓΙΑ

* * *

22 Μαΐου 1834

"Ω! Μά πόσο λοιπόν, ή έπιστολές σου είνε γλυκές, τρυφερές, άγαπημένε μου 'Αλφρέδε!

'Η τελευταία ίδιαιτέρως, έκείνη πού έλαβα σήμερα τό άπόγευμα, ήταν ή ώρα-ότερη, ή γοητευτικώτερη απ' δλες..

Μή σέ νοιάζει γιά την ποιησία, μικρέ μου άγγελε, μή σκέπτεσαι τίποτα, μή βασυνίζεσαι άπο έννοιες, άπο φροντίδες. Δέν πρέπει νά έχης καμμιά τύψι. 'Ο κόσμος δέν άξιζει νά τόν συλλογίζεσαι και νά τόν λυγαριάζης...

Ίλεντα ίδω μπορείς, διασκέδαζε, ζήσε δσου μπορείς περισσότερο μέ ρέμβη, μέ τή φαντασία, μέ τά δυσ άυτά ύπεριατα άγαθά πού έχει αύτή ή ζωή...

Σήμερα πού σου γράφω, είμαι πολύ θλιμμένη, γιατί έχω πολλές, παραπολλές, ήδη ήδη συχνές, ή καθημερινές διασκέδασεις, τά ζενύχτια, ή γυναίκες, τό κρασί, δι' αύτά μπορούν μιά μέρα νά σε καταλαμβάνομαι από μιά άπιστη άγωνία.

Τί μεγάλη, άληθεια, τί δυνατή, τί άπερινη, πού είνε ή άγαπη τής μητέρας!

Γιά μένα είνε άνεξήγηητη, μωστηριώδης, μά δέν παύει νά είνε έξι ίσου δρμητική και άκατανίκητη...

Σου άναγγέλλω και ένα δυσάρεστο: Τό μικρό μας πουλάκι, δ «Παολίνυ» πού είχα μέσα στό άσπρο κλουβάκι, μού ψόφησε, χθές άργα τό βράδυ. "Έκλεισε τά δυσ μα-

• Ο ποιητής 'Αλφρέδος Μυσσέ

(Συνέχεια στή σελίδα 45)

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ ΣΤΟΝ ΑΛΦΡΕΔΟ ΜΥΣΣΕ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 29)

τάκια του και τὸ πρωὶ τὸ βρῆκα παγωμένο, ἄψυχο, νεκρό... Μιὰ ίστορία ζωῆς, ἥτανε αὐτὸ τὸ πουλάκι, λατρευτέ μου 'Αλφρέδε... Θυμᾶσαι;... Καὶ τώρα, δημος ὅλα στὴ ζωή, ἔσθυσε κι' αὐτό, μὲ τὸ θάνατο...

Σ' ἀφήνω, ἀγγελέ μου. Σὲ χαιρετῶ, σὲ φιλῶ, σὲ σφίγγω στὴν ἀγκαλιά μου, ἀπὸ μακρύ, ἀπὸ τόσο μακρύ... Ιράφε ιου ἀκόμα. Γράφε μου ὡς τὴν τελευταῖα στιγμή, ποὺ θ' ἀφήσω τὴ Βενετία...

Χαῖρε
ΓΕΩΡΓΙΑ

26 Μαΐου 1834

*Αγαπημένε μου 'Αλφρέδε,
Σου γράφω, χωρὶς νὰ περιμένω γράμμα σου, χωρὶς νὰ τὸ λάθε ἀκόμα.

Εἶμαι φριχτά καταβεβλημένη, θλιμμένη ἀνήσυχη.
Δὲν ξέρω γιατί, ὅχι μόνο δὲν μπορῶ νὰ ίδω τὴν κόρη μου,

ἀλλὰ οὔτε γράμμα τῆς νὰ λάθω.

Τὰ δικά μου, ποὺ τῆς στέλνω, στὸ Παρίσι φαίνεται πῶς δὲν τῆς τὰ δίνουν. 'Η ἀνήσυχί μου, ἔχει γίνει ἀληθινὸς ἐφιάλτης...

'Ακόμα, μ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἀγωνία, μοῦ συνέβη χθὲς νὰ σὲ ίδω στὸ ὄνειρό μου. Σὲ εἰδα χλωμό, ἀσθενικό, ἄρρωστο... 'Αρχισα νὰ φωνάζω, νὰ κλαίω, νὰ σακρύζω στὸν ὄπο μου, ὡς τὴ στιγμή ποὺ πετάχτηκα ἀπὸ τὸ κρεβετάτι. Τρέμω γιὰ τὴν ὑγεία σου, 'Αλφρέδε... Μόλις, λάθης αὐτὸ τὸ γράμμα γράψε μου ἀμέσως. "Αν ἔχης στείλει γράμμα, ξανάγραψέ μου... Μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι μόνη, κατάμονη στὸν κόσμο..." Ολοὶ δσοι μὲ ἀγάπησαν, μοῦ φαίνεται πῶς πέθαναν, πῶς δὲν ύπάρχουν πειὰ στὴ ζωή...

Τρέμω ποὺ σου γράφω... Τὰ μάτια μου στάζουν δάκρυα... Σὲ χαιρετῶ καὶ σοῦ ζητῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς, γιατὶ ίσως σὲ στενοχωρῶ καὶ σένα μ' αὐτὰ τὰ μελαγχολικά μου λόγια ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὰ συγκρατήσω καὶ νὰ μὴ στὰ γράψω.

Γ' αὐτό, τὸ γράμμα μου αὐτὸ, σὲ παρακαλῶ νὰ τὸ κάψης, νὰ τὸ ρίξης στὴ φωτιά...

Δὲν ἀξίζει νὰ μεινῇ στὰ χέρια σου, ἔνα γράμμα γεμάτο ἀγωνίες, γεμάτο ἔννοιες, ποὺ εἶνε προσωπικά δικές μου καὶ ποὺ δὲν ἀφυροῦν τὸν ἔρωτά μας...

"Ω! τί ζωή! Τί ζωή φριχτὴ ποὺ περνῶ, μόνη, χωρὶς ἐσένα... Χαῖρε, μικρέ μου ἀγγελε... Πόσο εἶσαι καλός! Ξέρω δτι μ' ἀγαπᾶς, δημος σ' ἀγαπῶ κι' ἔγω...

Χαῖρε
ΓΕΩΡΓΙΑ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΪ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 20)

'Η Σοφία, ἔκεινες ἀκριθῶς τὶς ήμέρες, ἔγραψε ἔνυ διήγημα, ὃ που μιλοῦσε γιὰ τὸν Τολστόη, γιὰ τὸν ἔαυτὸ τῆς καὶ γιὰ μιὰ φίλη τῆς, τὴ Νατάσα. 'Ο Τολστόη τὸ ἔμαθε καὶ τῆς ζήτησε νὰ διαθάσῃ τὰ χειρόγραφα. "Επειτα, σημειώσε στὸ «Ημερολόγιο» του:

«Σήμερα διάβασα τὸ διήγημα τῆς Σοφίας. Τὶ ἀπλότης καὶ τὶ τόνος σ' ὃ διό τὸ διήγημα! 'Η φράσις τῆς: ἡ τόσο συμπαθητικὴ μορφή τοῦ, μὲ καθησύχασε. 'Ασφαλῶς δὲν πρόκειται γιὰ μένα...»

Ο συγγραφεὺς τῆς «Αννας Καρενίν» πίστευε πῶς ἦταν ἀσχημός καὶ υπέφερε γι' αὐτό. Πολλές φορὲς ἀλλωστε ἔκανε λόγο γιὰ τὴν «ἀσκήμια» του στὴ Νατάσα, ποὺ ἦταν κοινὴ τους φίλη.

Αργότερα ἀμως, στὸ σπίτι τοῦ θείου τῆς Σοφίας, ὁ Τολστόη δὲν μπόρεσε τὸ κρύψη περισσότερο τὸν ἔρωτά του καὶ τῆς ἔκανε τὴν ἔξῆς παράξενη καὶ πρωτότυπη ἔρωτικὴ ἔξομολόγησι. Πήρε ἔνα κομμάτι κιμωλίας καὶ ἔγραψε πάνω στὸ κόκκινο σκέπασμα τοῦ τραπεζιοῦ, ὃ ἀκόλουθα ἀρχικά: «Η. Ο. Σ. Π. Ο. Θ. Ν. Π. Τ. Λ. Α. Δ. Ε. Α. Ε. Ε. Α.» Τὸ ἀρχικά αὐτὰ ἡ Σοφία μὲ τὸ θαυμαστὸ ἔνστικτο τῆς ἔρωτεμένης καὶ μὲ τὴν καταπληκτικὴ ἔξπνάδα τῆς τὰ διάτεσσε μὲ μεγάλη εύκολια. "Ελεγχαὶ δὲ τὰς έξῆς:

«Η οἰκογένειά σας πιστεύει δτι θέλω νὰ παντρευτῶ τὴ Λίζα. Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀλήθεια. Έγὼ έσαις ἀγωπῶ.

— Ο Λέων, ἔλεγε κατόπιν ἡ Σοφία, δὲν παραξενεύθηκε διόλου ποὺ διάθασα εύκολα αὐτὸ τὸ κρυπτογράφημα του. Θεωροῦσε ὡς πολὺ φυσικὸ τὸ δτι καταλάθαινα τὰ πάντα.

Η Σοφία ἥταν τότε μόδις 18 χρόνων. "Υστερα ἀπὸ λίγες μέρες δι Τολστόη πήρε τὴν ἀπόφασι νὰ τῆς δώσῃ ἔνα γράμμα:

«Εἶνε τρεῖς ἑβδομάδες τώρα ποὺ ὑποφέρω, τῆς ἔγραφε. Κάθε μέρα λέω: — Σήμερα θὰ τῆς τὰ πῶ δλα! καὶ κάθε μέρα μένω μὲ τὴν ἴδια ὑγινία κι' ἀναρωτιέμα: Γιατὶ δὲν τῆς εἴλα τίτοτε; Σ' αὐτὸ τὸ γράμμα μὲ λιπτὸν σοῦ λέω δ, τι δὲν βρίσκω τὸ θάρρος νὰ σοῦ πῶ δ ἵδιος διὰ τὴν φωνής. Είσαι μὰ τίμια γυναῖκα. 'Απάντησε μου εἰλικρινὰ καὶ τίμια μὲ πρέπει νὰ κάνω... Μά, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μὴ πεῖς φέματα! Λοιπόν, ἀπάντησε μου: θέλεις νὰ γίνης γυναῖκα μου;...»

Τὴ στιγμὴ ποὺ τελείωνε τὸ διάθασμα αὐτοῦ τοῦ γράμματος, η Σοφία, παρουσιάσθηκε ἡ Λίζα. 'Απὸ τὰ δάκρυα τῆς ἀδελφῆς τῆς κατάλαβε τότε τὶ τῆς ἔγραφε δι Τολστόη καὶ ἔπαθε μιὰ νευρικὴ κρίσι αὐτὸ τὴν ἀπογοήτευσι...

Μὰ ἡ Σοφία δὲν ἔφταιγε, Κι' ἔτοι ἀπάντησε στὸν Τολστόη

Ο ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΠΟΥ ΘΑΝΙΤΩΘΗΚΕ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 30)

κουρσάρου, ὅλος ὁ λαὸς ἔξηγέρη. Καὶ ἡ κυβέρνησις διέταξε ὅλα τὰ πυλεμικὰ καράβια νὸ γοῦν πρὸς καταδίωξιν τῶν πειρατῶν καὶ νὰ τοὺς συλλάθουν ζωντανοὺς ἢ πεθαμένους.

Ο Μπεναβίντες τὰ ἔμαθε δλ' αὐτὰ ἀπὸ τοὺς κατασκόπους του κι' ἔκρυψε τὸν στόλον του σὲ ἓνα ἔρημο ὄρμο, περιμένοντας μέρες καλύτερες. 'Επὶ τοῦ πυρόντος, ἀφοῦ ἀποθίσασε τοὺς ἄνδρες του στὴν ξηρά, ἀρχισε πάλι τὶς τρομερές του ἐπιδρομές, σφάζοντας, πυρπολῶντας, λεηλατῶντας δλες τὶς ἐπαρχίες τῆς Χιλῆς, ἀνοίγοντας ἀληθινὲς μάχες μὲ τὰ τακτικὰ στρατεύματα καὶ κατατροπώνοντάς τα.

Τότε ἡ κυβέρνησις, μὴ μπορῶντας νὰ κάνῃ τίποτε μὲ τὴ δύναμι, κατέφυγε στὴν πονηρία: ἔξαγόρασε δυὸς ἀπὸ τοὺς ύπαρχηγοὺς τοῦ ληστάρχου, δυὸς παληναθρώπους, ποὺ εἶχαν ἀνακατευθῆσε σ' ἓνα σωρὸ ἔγκληματα. Τοὺς ύποσχέθηκε δηλαδὴ, δτι θὰ τοὺς ζάριζε τὴ ζωὴ καὶ θὰ τοὺς ἔξασφάλιζε μιὰ σύνταξι, ἀν τῆς παρέδιδαν τὸν ληστάρχο.

Οι δυὸς προδότες τὸν κατάφερυν εὔκολα αὐτό. "Επεισαν τὸν Μπεναβίντες νὰ δραγάνωση μιὰ ἐπιδρομὴ ἐναντίου τοῦ μικροῦ λιμένος τῆς Τοποκάλμα. Μὰ μόλις δ 'Ωκεανὸς», ἐπάνω στὸν ὄποιο ἐπέθαινε δ ληστάρχους ἔφθασε στὴν εἰσόδο τοῦ λιμένος, τὸν ἔρριξαν ἐπίτηδες ἔξω καὶ συγχρόνως εἰδοποίησαν τὴ φυουρά τῆς πόλεως, ἡ δποία ἔτρεξε καὶ συνέλαβε τὸν Μπεναβίντες, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀπεγνωσμένη ἀντίστασι.

Η δίκη τοῦ Μπεναβίντες θάσταξε μῆνες ὀλόκληρους, Τέλος στὰς 22 Φεβρουαρίου 1823 καταδικάστηκε στὸν δι' ἀγχόνης θάνατον. Η ἔκτελεσίς του ἔγινε αὐθημερόν. Τὸν ἔσυραν μάλιστα στὸν τόπο, δπου ἦταν στημένη ἡ ἀγχόνη, ἔχοντάς τον δεμένο στὴν οὐρά ἐνὸς μουλαριοῦ. Γιὰ νὰ προλάθουν δὲ κάθε καινούργια του νεκρανάστασι, τοῦ ἔκοψαν τὸ κεφάλι καὶ τὰ χέρια καὶ τὰ ἔξεθεσιν στὴν κοινὴ θέα διαδοχικὰ σ' ὅλα τὰ μέρη, δπου εἶχε διαπράξει τὰ ἔγκληματα του.

Η «ΛΕΣΧΗ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΚΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ»

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 17)

λεφωνήτριες τῶν μεγάλων ζενυδοχείων τῶν κοσμικῶν κέντρων, οικιδῶν, καθὼς καὶ διάφορες ὅμορφες γυναῖκες ποὺ ἔχουν ἀτυχήσει στὸν ἔρωτα. Μὴ φαντασθῆτε δτι εἰμαστε ἀσυνείδητες κακοποιοὶ καὶ δτι ἐκβιάζουμε τοὺς «πελάτες» μας γιὰ νὰ τοὺς πάρουμε τὰ λεφτά. Αὐτὸ εἶνε νὰ ποῦμε μιὰ χρηματικὴ τιμωρία τους. Τὸ μεγαλύτερο μαρτύριο εἶνε ἡ θάσανος στὴν ὅποια τοὺς υποεάλλουμε, μὲ τὴν ἀπειλὴ δτι θ' ἀποκαλύψουμε τὶς σχέσεις των. Καὶ ἐπειδὴ πρέπει νὰ τιμωρηθοῦμε στὴν Τράπεζα! "Έχουμε σκοπὸ νὰ χτίσουμε ἔνα μεγάλο οἰκημα στὸ δόποιο νὰ δύνανται νὰ βροῦν ἀσύλο καὶ τροφὴ δλες ἡ δυστυχισμένες γυναῖκες, ἡ δποίες παρὰ τὴ φτώχεια ποὺ τὶς θάσανίζει ἔξακολουθοῦν νὰ παραμένουν πιστεῖς στοὺς συζύγους των φροντίζοντας νὰ περιποιοῦνται τὰ παιδιά των. Καὶ αὐτὸ τὸ οἰκημα πολὺ γρήγορα θὰ ἀνεγερθῇ γιατὶ καθημερινῶς αἱ εἰσπράξεις τῆς «Λέσχης» αὐξάνονται σημαντικά.

— Ο τρόπος δὲ τὴς ἔργασίας μας, ἔξηγησεν δι «μίσσες». Στέφενσον, εἶνε ἀπλούστατος. Πιαρακολουθοῦμε δλες τὶς τηλεφωνικὲς συνομιλίες καὶ σημειώνουμε ἔκεινες ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρουν. "Ετοι μαθαίνουμε τὶς διάφορες ἀπιστίες τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν καὶ σπεύδουμε νὰ τὶς ἐκμεταλλευθοῦμε γιὰ τὸ σκοπὸ ποὺ ἀναφέραμε.

Τὸ δικαστήριο φυσικὰ ἀθώωσε τὴν «μίσσες» Κάρολ καὶ τὴν εὐχαρίστησε γι' αὐτὸ τὸ ἀξιοθάμαστο ἔργον της. Μὰ καταδίκασε τὸν ἀτυχο Σμίθ σὲ εἴκοσι χρόνια φυλακῆς, γιατὶ δι' αθωποκτονία στὴν Αμερική θεωρεῖται ως τὸ πιὸ φρικῶδες ἔγκλημα.

TΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 3